

Full diocesà

7 d'agost del 2022

Santa Clara d'Assís

El pròxim dia 11 d'agost es fa memòria de santa Clara d'Assís, religiosa italiana que va col·laborar amb sant Francesc i que fou la fundadora de l'orde de Germanes Pobres de Santa Clara o Clarisses.

Clara, ja de ben petita, posseïa un fort sentiment religiós i volgué consagrar la seva vida a Déu refusant el matrimoni que la seva família li havia arranjat. Així, doncs, va fugir de la casa paterna i anà al lloc on hi havia Francesc d'Assís i els seus primers seguidors, vora l'església de Santa Maria dels Àngels (la Porciúncula), demanant fer-se penitent com ells. Seguint l'exemple del *Poverello*, amb els anys va formar una comunitat de monges pobres, dedicades a la pregària i al servei als altres: les Clarisses.

Aquestes monges constitueixen un orde mendicant de clausura; en la pràctica, un orde monàstic: les seves religioses es dediquen prioritàriament a la pregària contemplativa. Cada monestir és una comunitat autònoma i és dirigit per una abadessa elegida per a un període determinat. Generalment depèn de la jurisdicció d'un bisbe i, en el pla espiritual, està vinculat a l'orde de Sant Francesc. Formen part, com a segon orde, de la família franciscana.

A Manresa, bisbat de Vic, hi ha el convent de Santa Clara, entre els barris de les Escodines i de la Balconada.

«On teniu el vostre tresor hi tindreu el vostre cor.»

Diumenge XIX durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de la Saviesa

Aquella nit de la sortida d'Egipte havia estat anunciada per endavant als nostres pares perquè se sentissin encoratjats en veure acompanyats els juraments en què havien cregut. El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics. Amb un mateix fet castigàveu els adversaris i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu cridat. Els fills sants d'un poble bo oferiren víctimes invisibles, es comprometeren a observar aquesta llei divina: tot el poble sant havia de participar igualment dels béns, com havia participat dels perills. Després entonaren per primera vegada els cants de lloança dels pares.

(18,6-9)

Salm responsorial

Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.

(32)

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, creure és posseir anticipadament els béns que esperem, és conèixer per endavant allò que encara no veiem. L'Escriptura ha guardat la bona memòria dels antics, perquè havien cregut. Gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria. Gràcies a la fe, residí en el país que Déu li havia promès com si fos un foraster, vivint sota tendes igual que Isaac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a arquitecte i constructor. Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu, que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar.

Tots aquests moriren en la fe, sense haver posseït allò que Déu els prometia, sinó contemplant-ho de lluny i saludant-ho, i confessant que eren estrangers i forasters en el país. [Els qui parlen així indiquen clarament que busquen una pàtria. I si s'haguessin referit a la pàtria que ells havien abandonat, no els mancava pas l'avinentsa de tornar-hi. És

clar, per tant, que aspiraven a trobar-ne una de millor, una pàtria celestial. Per això Déu no s'avergonyia d'anomenar-se el seu Déu, ja que els tenia preparada una ciutat.

Gràcies a la fe, Abraham, posat a prova, oferí el seu fill Isaac. I era el seu fill únic que oferia, el que havia rebut les promeses. Déu havia dit d'ell: Per Isaac tindrà la descendència que portarà el teu nom. Però Abraham confiava que Déu seria prou poderós per a ressuscitar un mort. Per això recobrà el seu fill, com una prefiguració d'aquesta veritat.] (11,1-2.8-19)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «No tingueu por, petit ramat: el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne. Veneu els vostres béns i distribuïu els diners als qui ho necessiten. Feu-vos bosses que no s'envelleixin, aplegueu-vos al cel un tresor que no s'esgotarà; allà els lladres no s'hi acosten ni les arnes no fan malbé res. On teniu el vostre tresor hi tindreu el vostre cor. [...]

(12,32-48)

«No tingueu por,
petit ramat: el
vostre Pare es
complau a donar-
vos el Regne.»

Sempre a punt

Joan Mir Tubau, prev.

Jesús prepara els deixebles per a quan ell tornarà, en un temps inesperat. Els qui estiguin a punt de rebre'l seran beneïts i el Pare els concedirà el Regne.

Els exhorta, és a dir, els indueix a obrar degudament —i ho fa amb paraules persuasives—: a vetllar com els criats que esperen l'amo, a no deixar-se sorprendre pel lladre imprevist, a actuar prudentment i fidelment com els bons servidors.

L'autèntic tresor el tenim al cel. Esdevenir rics envers Déu consisteix a saber donar a qui ho necessita. Tot el que posseïm en aquest món perilla que ens ho robin o perilla que se'ns faci malbé.

El conjunt dels cristians practicants, a casa nostra, ara sí, és petit («No tingueu por, petit ramat», fa Jesús). Però, prescindint del nombre, vivim en expectació, alhora exigent i confiada. Sense deixar d'esforçar-nos, permetem al nostre pensament de reposar en la benignitat del Qui ha de venir.

Hem de mantenir-nos sempre vigilants, assaborint els bons moments que la vida ens ofereix. En *vivre l'inespéré*, el germà Roger de Taizé anota: «Un dia és complet quan és, en petit, com una vida entera.»

Tot quant donem aquí ho guanyem en el més enllà. Davant els accidents mundans, estar a punt és qüestió de vida o mort.

La imatge

Som un petit ramat que posem el nostre cor en l'única riquesa, el Pare que es complau a donar-nos el Regne. Hem d'estar a punt, servint-lo responsablement en els germans. El Senyor truca a la nostra porta per demanar-nos comptes del rendiment que hàgim tret dels béns de tota mena que ens ha confiat. No podem gavyanar res del molt que hem rebut. Ho hem de fer rendir i millorar.

Foc i joventut (1625). Jan Andrea Lievens

Agenda

Lit. hores: Setmana III

8 dilluns

—Sant Domènec de Guzman, fund.
Ez 1,2-5.24-28c/Salm 148/Mt 17,22-27

9 dimarts

—Santa Teresa-Benedicta de la Creu (Edith Stein), carmelita mr.
Os 2,16b.17b.21-22/Salm 44/Mt 25,1-13

10 dimecres

—Sant Llorenç, diaca
—Santa Filomena, vg. i mr.
—Santa Paula, mr.
2C 9,6-10/Salm 111/Jo 12,24-26

11 dijous

—Santa Clara d'Assís, vg. fund.
—Santa Susanna, mr.
Ez 12,1-12/Salm 77/Mt 18,21-19,1

12 divendres

—Santa Hilària, mr.
—Sta. Joana Francesca de Chantal, vda. fund.
Ez 16,1-15.60.63 o bé Ez 16,59-63/Is 12/Mt 19,3-12

13 dissabte

—Santa Aurora, vg. i mr.
Beats Antoni Dalmau Rosich i companys màrtirs
Beats Pere Cunill i companys màrtirs
Ez 18,1-10.13b.30-32/Salm 50/Mt 19,13-15

14 diumenge XX de durant l'any/Cicle C

—Santa Virginia, vg. mr.
—Sant Maximilià-Maria Kolbe, mr.
Jr 38,4-6.8-10/Salm 39/He 12,1-4/Lc 12,49-57
Vigília Assumpció: 1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2/Salm 131/1C 15,54-57/Lc 11,27-28

Reflexions, posant la mirada en l'Assemblea Sinodal (V)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Tot veritable diàleg demana saber escoltar i saber parlar. Si això és evident en qualsevol diàleg, encara més, si pot ser, en el diàleg necessari en tot procés sinodal. No fa molt vaig llegir una frase que em sembla molt adient en els moments eclesials que estem vivint: «No vulguis convèncer l'altre, intenta de comprendre'l.» Escoltar en el diàleg autèntic és, principalment, acollir l'altre en la seva realitat i circumstàncies. L'escolta significa acollir el germà que m'adreça la paraula, que vol compartir amb mi el seu pensament, els seus sentiments. Tot germà té quelcom de valuós que jo puc aprendre d'ell. Escoltar de debò és atendre i entendre les raons de l'altre, sense alterar-les ni manipular-les. Escoltar és cercar la veritat de l'altre, allò que ell vol compartir amb mi.

No podem quedar-nos amb la nostra sola visió, com si no en fos possible cap més.

De fet, no hi ha veritable escolta sense humilitat. Escoltar significa ser capaç de desfer la meua opció inicial en veure i comprendre més riquesa que la que jo podia arribar a copsar. Anar al veritable diàleg significa no dur mai les decisions preses. Evidentment, el veritable diàleg en l'escolta i en l'expressió demana que tothom hagi pensat el que al seu entendre és millor, però mai aquesta presa de postura inicial no ha de ser definitiva. És en el diàleg, és en l'escolta, on la veritat es pot fer present i convidar-me a acceptar-la.

Escoltar ens demana abandonar els prejudicis que per mi mateix o per altres jo m'hagi pogut fer d'un germà. Prejudicis que poden impedir l'acte mateix d'escoltar quan em tanco i penso que és en va escoltar algú. Escoltar sig-

nifica sortir del meu «jo» que, com un castell amb els seus murs, pensa que solament hi ha una porta per a accedir a la veritat i que jo soc l'únic que la copso. Escoltar demana fer silenci, tant exterior com interior, per al trobament amb Déu i amb els altres. Necessitem escoltar-nos mútuament, encara que això signifiqui sortir de la nostra àrea de confort. De vegades podem tenir por d'escoltar, perquè, en el fons, tenim por d'admetre el nostre fracàs, els nostres errors, la nostra manca de visió, la nostra responsabilitat.

Hem de saber escoltar i també saber parlar. No podem quedar-nos amb la nostra sola visió, com si no en fos possible cap més. Però, al mateix temps, portats per la por del fracàs, del que diran o per no complicar-nos la vida, podem caure en el parany de callar i no aportar el que sincerament pensem, el que sentim que el Senyor ens demana que expressem.

